

יהודה קנטור היום (משמאל)
ובתמונת ילדות (לשמאל)
יאני יודע שכולם יודעים

צילום: זאב וריאק

עשרות ילדים של עולי תימן הועברו מבתי החולים לבתי ילדים של ויצ"ו, ומשם נמסרו ככל הנראה לאימוץ. איפה הם כולם? למה הם שותקים? השבוע החליט יהודה קנטור לספר את סיפורו, בתקווה למצוא את אמו הביולוגית. כתבה שישית בסדרה

ילד אחד לדוגמה

יגאל משיח

קשה להתחקות על עקבותיהם של מאות "ילדי תימן" שנעלמו בשנותיה הראשונות של המדינה. שתי ועדות חקירה כבר הוריעו שרוב הילדים האלה מתו, וכנראה גם 90 ילדים שאת גורלם לא הצליחו לברר. העדותות שנאספו ופורסמו כאן בשבועות האחרונים, וגם אלו שנבתה ועדת החקירה הממלכתית בשנה האחרונה, מעדירות את הגרסה הרשמית הוותיקה של ילדים, ואולי מאות, שהועברו ממתנות העולים לבתי חולים, החליטו אך לא הוזכרו להוריהם. הם הועברו לבתי ילדים של ויצ"ו. כמה מהם נמסרו אחר כך לאימוץ, לא יודע. בתוך התעלומה הרחוקה הזאת, ההולכת ונחשפת, לא ברורה עדיין שתייתם הארוכה של המאומצים הללו. רק מעטים, עד כמה שידוע לנו, ניסו למצוא את הוריהם הביולוגיים. קשה להבין מדוע עכשיו, בעיצומם של ריוני ועדת החקירה השלישית, הם לא נחשפים כזה אחר זה, לפחות למען ההיסטוריה, להגיד לבניהם. או אולי זה כל העניין, אחרי חמישים שנה אין כבר טעם להגיד, אין אולי טעם בטלטלת ההיחשפות, ולעזאזל ההיסטוריה. הרי יש כבר כל כך הרבה נוגעים ברבר, רוד ראשון ושני, הורים מאמצים והורים ביולוגיים, ילדים ונכדים. שתי מאומצות שחשפו את סיפוריהן כחודש שעבר כ"הארץ"

הנבטחתי לו, אבל ליתר ביטחון הגיח קנטור רשמיקול על השולחן, אני הנחתי מולו את הרשמיקול שלי וכך הוצלה השיחה, מכשיר מול מכשיר במוללת עופות שיוכאה מטקסט לתפארת קרית ביאליק. בתחילתה היתה השיחה יבשה מאוד, שנים, תאריכים ונסיונות. אבל אי שם במשך השיחה אל העכר העירו התמונות ארוה כאכ ותיק ומה שהתחיל כמו עדות לפרוטוקול היה לסיפור אישי עצוב, ובעיקר בודד. בסוף השיחה אמר קנטור שאולי, בכל זאת, יחליט להיחשף. הוא יודיע לי. הוא התקשר ביים ראשון קצת לפני הצות. "החלטתי לתת לכם את הסיפור". על הסיבה כבר שוחחנו בראיון. יהודה קנטור החליט להיחשף למען העניין הציבורי ובעיקר בניסיון להיעזר בפרסום כדי למצוא את אמו. אחרי שהסכים נמשכה השיחה עד שתיים לפנות בוקר. בכל פעם נזכר במשהו חדש, והיזכרונות, עכשיו כשהחליט, היו נוגים יותר, חמה ובקעה.

שחום העור היחיד

בכיתה, בבית הספר בעפולה הישנה, הוא היה שחום העור היחיד. אבל לא היתה אפליה בכיתה. גם לא היתה אפליה בשכונה, לפחות

סייעו להבנת הקשיים הנפשיים הכרוכים בהתמודדות עם הבעיה, למרות שלשתיהן סיפורי הוורים המאמצים את האמת כבר בגיל 12. אחת מהן אותרה על ידי אביה הביולוגי, רוד שוקר, לפני כשמונה שנים, אבל רק לאחרונה סיפרה לאמה המאמצת על הוריה הביולוגיים. שתיהן התלבטו מאוד עד שהסכימו לחשיפה בעיתון, ומה ששכנע אותן היה רחוקא העניין הציבורי. איך קיבלה הסכיבה את המאמצים והוריהם, בהווי החיים השכונתי של שנות החמישים, מרפסת מול מרפסת? וכמה זמן יכלה השכונה, אינטימית כפי שהיתה באותו דור, להמשיך בקשר השתיקה, רשעים או טיפשים היו גם אז. הייתכן שכולם ידעו ושתקו, כל האנשים כל הזמן? השבוע החליט מאומץ נוסף לחשוף את סיפורו. שמו יהודה קנטור. הוא בן 45, חלומה של כל אם יהודייה: בוגר הטכניון בהצטיינות, בעל תואר שני בפיסיקה, חוקר בכיר במוסר מדעי, אלוף שחמט בנעוריו, צלם אמנותי, מוסיקאי. כל אלה נפגשו לשיחה באחד הקניונים המכוערים של שיברי חיפה, בפינת מסעדה סינתטית מהסוג שבראה תמיד כאילו היקם לפני רגע מקוביות לנו. מקום פחות מתאים לשיחה נפש אי אפשר לבחור. "שינתי רעתי", אמר קנטור. "סלח לי שהטרחתי אותך, החלטתי לרחות את העניין. אני צריך לחשוב. ריבדתי אתמול עם המשפחה. אני צריך לחשוב עוד קצת. אולי זה מוקדם. אבל לא אכפת לי שנשכח ונרבע קצת. אבל זה לא לפרסום. עד שאחליט, תכתבי לי."

לא אפליה גלויה. הוא לא זוכר ביטויים כוטים, הוא לא זוכר התייחסות לצבע עורו, אבל בכל זאת היה אפוף כל ילדותו בהרגשת זרות נעלמה. ילד יפה, כזה עור, שונה כל כך בשכונה אשכנזית, מפא"ניקית, בעפולה הפרולטרית של שנות ה-50. "צריך להיות שם, בתוך האינטמימות השכונתית הזאת של עפולה באותם ימים, כדי להיכן. פתאום מגיע ילד שחום עור לוונ אשכנזים, מבוגרים, חשוכי ילדים".

והשכונה שתקפה איש לא גילה לך מעולם שאתה מאומן? "אף אחד. מעולם. אפילו לא חצי מילה".

גם לא הילדים? "לא ברצינות. כמריבות בשכונה, לפעמים, היו צועקים אלי משהו כסגנון 'שתוק יא מאומן אחד', אבל לזה אתה לא מייחס חשיבות, ילדים אומרים כל מיני דברים כשהם כועסים".

ואיש לא סיפר לך שאתה מבלבול? אף אחד לא לקח אותך לשיחה מלב אל לב וגילה לך שאתה מאומן?

"איש לא גילה לי".
ואתה חושב שכולם ידעו? "אני יודע שכולם ידעו".

איך?
"הייתי כבר בן עשרים וארבע. בגיל הזה כבר ידעתי, בני לבין עצמי, אם כי הודי לא העזו לספר לי מעולם. פגשתי חברה מהעבר ושאלתי אותה שירות אם היא ידעה, כשהיננו ילדים בשכונה. היא התפלאת. חשבה שאני מיתומם. 'מה זה ידעתי, כולם ידעו'. זה היה כשכתי. אני זוכר. הייתי כבר בן עשרים וארבע. עוד באותה שבת הגעתי אל הור, נסער מאוד. אמרתי להם, עכשיו די, עכשיו ספרו את האמת. פעם אחת ולתמיד, בלי להתחמק, הפעם אני לא מניח לכם. אמי בכתי, התפתלה, ניסתה שוב לברוח מהעיונות אתי. אבי ניסה לנגנן, עליז, עליה. איש אציל נפש, תמיד היה, גם ברגע המר הזה".

מה הוא אמר?
"תעזוב את זה, מה שהיה היה". הוא רק רמז שהיה משהו, עדיין לא הודה בפה מלא".

אז מי סיפר לך?
"אמי, באותה שבת. הפעם לא הנחתי לה להתחמק. היא אמרה שהם החליטו לאמץ. שהיא הגיעה למעון הילדים ברחוב גאולה בחיפה, כמה פעמים".

מעון של ויצ"ו?
"אני לא זוכר שהוכרתי ויצ"ו. היא הגיעה כמה פעמים. אמרו לה, תסובכי ותתרגמי. אני צדתי את עיניה. היא סיפרה שהייתי ילד מתוך ונחמד והיא לקחה אותי לסוף שבוע בעפולה. בכיתי בלי הפסקה, ככה היא סיפרה, והיא החזירה אותי למעון. אחרי שבועיים היא חזרה למעון ולקחה אותי".

שמרו אותך בשיבויח?
"כנראה".

מה היא סיפרה לך על הורייך הביולוגיים?
"היא סיפרה לי שאמי היתה תימנייה, שילדה בן מחוץ לנישואים ומסרה אותו מיד לאימוץ".

זהו?
"זהו בערך. אמי המאמצת היתה מאוד נסערת, היא היתה או קרובה לגילי שבעים. כמעט שבעים זה הפעם הראשונה שהיא מספרת לבנה על האימוץ, מודה בכניו. כשכתי".

ואימץ?
"אבי לא התערב בשיוע. הוא רק אמר שבהליכי האימוץ הוא לא היה מעורב, אבל אחרי יומיים 'נפשו נקשרה בנפשי כאילו נולדתי לי'. זה ציטוט. ככה הוא אמר, כמילי האלה. הוא אהב אותי מאוד. ברובו השקפה הנפלאה. לימים פיתה כנראה איזו חרדית פרידה. בלילות הייתי שומע אותו צועק 'יודלה, יודלה, געוואלד, אל תקחי אותו'. לי ישנתי אתם. ישנתי בוודר סמוך, הסיטום שלו היו מעידים אותי באמצע הלילה. 'יודלה, יודלה, געוואלד, אל תקחי לי אותו'. רוקק פירשתי את זה כאות אהבה".

ומה הוא הסביר לך, ליהודיה הילד?
"שאלה סיטום, סתם חלומות רעים. שהוא חולם שנאים לקחת אותי ממני, למה הוא לא יודע. סתם חלומות רעים מתוך אהבה".

הוא היה אב טוב?
"אבא נפלא, מכל בחינה. אגב, הוא היה משיכיל מאוד. פועל בניין, נאה בעבודת כפיים, וגם איש ספר, בוגר מדרשה. אז היה קיים המיווג האיריאולוני הזה. הוא נפגע בעבודה, עבר קורס להנהלת חשבונות וירד מהפגום למשרד. מנהל חשבונות כסולל בונה עד יומו האחרון. סיפרתי לך מה אמר באותה שבת - 'נפשו נקשרה בנפשי'. מעשיו הוכיחו זאת. הייתי מאוד אהוב עליו ועל משפחתו. הוא היה אבא נאור, מסור, תומך, תמיד מאחורי. גם כשלא הסכים אתי ידעתי שהוא שם. בסוף הוא היה תמיד בוכה אתי".

בתחילת השיחה אמרת ששנית אלי כרי שנעזר לך למצוא את אמן הביולוגית. סיפרת לי על כל המאמצים שעשית כדי לאתר אותה. נראה לי שאתה מחפשת את אבא ולא רוצה למצוא את אבא. "טוב, אבא לא חסר לי".

ואמא?
"אבא נפלא, מכל בחינה. אגב, הוא היה משיכיל מאוד. פועל בניין, נאה בעבודת כפיים, וגם איש ספר, בוגר מדרשה. אז היה קיים המיווג האיריאולוני הזה. הוא נפגע בעבודה, עבר קורס להנהלת חשבונות וירד מהפגום למשרד. מנהל חשבונות כסולל בונה עד יומו האחרון. סיפרתי לך מה אמר באותה שבת - 'נפשו נקשרה בנפשי'. מעשיו הוכיחו זאת. הייתי מאוד אהוב עליו ועל משפחתו. הוא היה אבא נאור, מסור, תומך, תמיד מאחורי. גם כשלא הסכים אתי ידעתי שהוא שם. בסוף הוא היה תמיד בוכה אתי".

בתחילת השיחה אמרת ששנית אלי כרי שנעזר לך למצוא את אמן הביולוגית. סיפרת לי על כל המאמצים שעשית כדי לאתר אותה. נראה לי שאתה מחפשת את אבא ולא רוצה למצוא את אבא. "טוב, אבא לא חסר לי".

ואמא?
"אבא נפלא, מכל בחינה. אגב, הוא היה משיכיל מאוד. פועל בניין, נאה בעבודת כפיים, וגם איש ספר, בוגר מדרשה. אז היה קיים המיווג האיריאולוני הזה. הוא נפגע בעבודה, עבר קורס להנהלת חשבונות וירד מהפגום למשרד. מנהל חשבונות כסולל בונה עד יומו האחרון. סיפרתי לך מה אמר באותה שבת - 'נפשו נקשרה בנפשי'. מעשיו הוכיחו זאת. הייתי מאוד אהוב עליו ועל משפחתו. הוא היה אבא נאור, מסור, תומך, תמיד מאחורי. גם כשלא הסכים אתי ידעתי שהוא שם. בסוף הוא היה תמיד בוכה אתי".

בתחילת השיחה אמרת ששנית אלי כרי שנעזר לך למצוא את אמן הביולוגית. סיפרת לי על כל המאמצים שעשית כדי לאתר אותה. נראה לי שאתה מחפשת את אבא ולא רוצה למצוא את אבא. "טוב, אבא לא חסר לי".

ואמא?
"אבא נפלא, מכל בחינה. אגב, הוא היה משיכיל מאוד. פועל בניין, נאה בעבודת כפיים, וגם איש ספר, בוגר מדרשה. אז היה קיים המיווג האיריאולוני הזה. הוא נפגע בעבודה, עבר קורס להנהלת חשבונות וירד מהפגום למשרד. מנהל חשבונות כסולל בונה עד יומו האחרון. סיפרתי לך מה אמר באותה שבת - 'נפשו נקשרה בנפשי'. מעשיו הוכיחו זאת. הייתי מאוד אהוב עליו ועל משפחתו. הוא היה אבא נאור, מסור, תומך, תמיד מאחורי. גם כשלא הסכים אתי ידעתי שהוא שם. בסוף הוא היה תמיד בוכה אתי".

בתחילת השיחה אמרת ששנית אלי כרי שנעזר לך למצוא את אמן הביולוגית. סיפרת לי על כל המאמצים שעשית כדי לאתר אותה. נראה לי שאתה מחפשת את אבא ולא רוצה למצוא את אבא. "טוב, אבא לא חסר לי".

ואמא?
"אבא נפלא, מכל בחינה. אגב, הוא היה משיכיל מאוד. פועל בניין, נאה בעבודת כפיים, וגם איש ספר, בוגר מדרשה. אז היה קיים המיווג האיריאולוני הזה. הוא נפגע בעבודה, עבר קורס להנהלת חשבונות וירד מהפגום למשרד. מנהל חשבונות כסולל בונה עד יומו האחרון. סיפרתי לך מה אמר באותה שבת - 'נפשו נקשרה בנפשי'. מעשיו הוכיחו זאת. הייתי מאוד אהוב עליו ועל משפחתו. הוא היה אבא נאור, מסור, תומך, תמיד מאחורי. גם כשלא הסכים אתי ידעתי שהוא שם. בסוף הוא היה תמיד בוכה אתי".

בתחילת השיחה אמרת ששנית אלי כרי שנעזר לך למצוא את אמן הביולוגית. סיפרת לי על כל המאמצים שעשית כדי לאתר אותה. נראה לי שאתה מחפשת את אבא ולא רוצה למצוא את אבא. "טוב, אבא לא חסר לי".

ואמא?
"אבא נפלא, מכל בחינה. אגב, הוא היה משיכיל מאוד. פועל בניין, נאה בעבודת כפיים, וגם איש ספר, בוגר מדרשה. אז היה קיים המיווג האיריאולוני הזה. הוא נפגע בעבודה, עבר קורס להנהלת חשבונות וירד מהפגום למשרד. מנהל חשבונות כסולל בונה עד יומו האחרון. סיפרתי לך מה אמר באותה שבת - 'נפשו נקשרה בנפשי'. מעשיו הוכיחו זאת. הייתי מאוד אהוב עליו ועל משפחתו. הוא היה אבא נאור, מסור, תומך, תמיד מאחורי. גם כשלא הסכים אתי ידעתי שהוא שם. בסוף הוא היה תמיד בוכה אתי".

בתחילת השיחה אמרת ששנית אלי כרי שנעזר לך למצוא את אמן הביולוגית. סיפרת לי על כל המאמצים שעשית כדי לאתר אותה. נראה לי שאתה מחפשת את אבא ולא רוצה למצוא את אבא. "טוב, אבא לא חסר לי".

ואמא?
"אבא נפלא, מכל בחינה. אגב, הוא היה משיכיל מאוד. פועל בניין, נאה בעבודת כפיים, וגם איש ספר, בוגר מדרשה. אז היה קיים המיווג האיריאולוני הזה. הוא נפגע בעבודה, עבר קורס להנהלת חשבונות וירד מהפגום למשרד. מנהל חשבונות כסולל בונה עד יומו האחרון. סיפרתי לך מה אמר באותה שבת - 'נפשו נקשרה בנפשי'. מעשיו הוכיחו זאת. הייתי מאוד אהוב עליו ועל משפחתו. הוא היה אבא נאור, מסור, תומך, תמיד מאחורי. גם כשלא הסכים אתי ידעתי שהוא שם. בסוף הוא היה תמיד בוכה אתי".

"היא היתה אחרת. אולי אפשר לומר שנבחרתה הייתי סיפור כישלון. הזכרתי לה את כישלונות, שלא היה לה בן משלה. התחושה הזאת ליוותה אותה כל החיים".
והתחושה הזאת באה לידי ביטוי?
"היא היתה אם מסורה, אבל חמת מוג, כשהייתה סתרגות היתה קוראת לי, תוקפת אותי בידיים, כביטויים קשים, בייחוד לילדי".
כמו מה?
"קשה לתרגם את זה לעברית. כתרגום חופשי נשמעים שמות הגנאי האלה כמו 'בן האשה האחרת'. היא גם החטיפה לי הרבה. היו גם ביטויים קשים אחרים. היא העניקה לי אהבה, אבל היא היתה גם רכות מאימת".

בידוע, היא נתנה לך להרגיש שאתה מאומן?
"כשהיא כעסה עלי היא התייחסה אלי כאילו אני לא הבן שלה".

יהודה קנטור ודוריו המאמצים. בגיל 24 הכריזה אותם לספר את האמת

"בלילות הייתי שומע את אבי צועק 'יודלה, יודלה, געוואלד, אל תקחי אותו'. הסיטום שלו היו מעידים אותי באמצע הלילה. 'יודלה, יודלה, געוואלד, אל תקחי לי אותו'".

כאילו אני הבן של מישהי אחרת?
אין סגוב על זה ילד?
"כחבתי יומן חיים. כאנתי. הרגשתי שהיחס הזה לא מגיע לי מאבא. לא הבנתי את הועם. גילויי הכעס היו קשים מאוד".

אתה חושב שהיחס הזה, שמות הגנאי בידידי, היו איוה תחליף במקום לספר לך שאתה בן אשה אחרת קראה לך בביתו ננאי כדי שתגלה בדרך הזו?
"יכול להיות, אבל זה הפירוש שלי".

ובמשך כל הילדות לא חשדת בכלום, למרות שמות הגנאי המורמים האלה בותקפי הכעס של אמא?
"לא ידעתי שאני מאומן, אבל הרגשתי אחד, זה לא מקובל".

בביתך?
"חלילה. זו בחברה סביבי, כשכונה, חברת בית הספר. הרגשה לא מודעת לגמרי. היא נבעה גם מהתייחסות הסביבה".

אתה יכול לתת דוגמה?
"לי לא היתה האנציקלופדיה העברית. או הלכתי לחבר הביתה לקרוא מהאנציקלופדיה שלו וההורים שלו לא הרשו לי לקרוא. דברים כאלה. בכל עפולה הותיקה של שנות החמישים היו איוה אלף משפחות. הילדים היו אשכנזים ואני ביניהם השתרח היחיד. הרגשתי נרדף לא מודעת ליוותה אותי כל הזמן. תראה, זה לא הייתי איוה כישלון, נהפוך הוא. הייתי יודע מאוד בעפולה של אז, הייתי אלוף נוער בשחמט, וכיתי בחינוך התנ"ך לנוער במקום הסני, הייתי תלמיד מצטיין, הייתי קריין באירועים ציבוריים. זה הרגיו אותם. מין קנאת הווי"ם שכזאת".

קנאת הווי"ם, אבל מה זה שייך לאימוץ?
"היתה לי הרגשה שכמטפות האשכנזיות אמרו בבית, תראה את קנטור הזה, לקח ילד מבירא עמיקתא והילד הזה עולה על הילד שלנו. גם בבית ספר הרגשתי לא שווה. הרגשתי שמתחילים עלי

אחרת, הבנות בעיקר. כאילו לי אמר לנשתי אליהן, לא במעמד, אבל אולי זאת לא ההגדרה. לא טוב מטפית. היתה לי הרגשה ד, הרגשת ילד מאומן לא מודעת, אם כי לא ידעתי כלום, לא באופן פורמלי".
בשנים אחר כך, שוחחתי על זה עם חברי הילדות?
"כן, ארגנו פגישת מחזור, עשרים שנה לבית הספר היסודי. פגשתי שם את הבנות מהכיתה ושאלתי אותן על הילדות. למה נתנו לי להרגיש כך, למה נותרתי בחוץ. וזה, הבנות, אמרתי לי, מה פתאום, זה היה בראש שלך, אהבנו אותך, רק וחינו לצער ממך ולא באת. אבל לי היתה הרגשת זו".
אז אולי זו היתה רק הרגשה שלך?

"במשחקי שח, למשל, הייתי מרגיש איוו התלכדות של בולט נגדי, איוו ציפיה קבוצתית לתבוסה שלי. מוכרחים להכניס אותו. בתחרויות הרגשתי איוו עוינות קבוצתית. אני חושב שזה מה שספגו הילדים בבית".

אין התייחסו הורייך בילדותך לתימנים, אתה זוכר משהו?
"לאמי היה קשר רגשי עמוק לתימנים, מעניין. היתה פעילה ב'עזיזה'. עפולה היתה מוקפת משקים תימניים. 'עזיזה' הוקמה כדי לעזור להם בגידול הצאן והעזים. ייעוץ וסריגרי. אמי היתה פעילה שם מאוד. אתה יודע מה, אני נזכר, היה שם תימני אחד, איש יפה, עם זקן כזה של נביא, בכל פעם שהיה בא, היה מתבק אותי, מניף אותי באוויר. מורדתי. שמו היה מורדוף, תראה, נזכרתי בשם".

אחד משלנו

יהודה קנטור הוא איש מצליח. ועם זאת, למרות ההכרה שהעניקה לו התכרה, 'הצלחה עם קבלות', שבו והורו גם בשיחותינו הטלפוניות שני מטיוויים: רחיה ואהבה. אביו אהב אותו ללא תנאי, אמו אהבה אותו בדרכה המיוסרת. הם היו הורים נפלאים ועם זאת מלווה המבט לאחור כעס גלוי. למה לא סיפרו לו, אולי, משתמע מסיפורו, לוא היו מספרים לו, לא היה אפוף כל ילדותו הרגשת ניכור מייסרת, חסרת פשר.

פתאום הוא מספר על בן דוד אחד שלא הגיע להתנחל. הוא לא הבין למה. רדי עברו יחריו ילדות רומנטית בעפולה, שני בני דודים התעלמות. הוא ככלל לא בן דוד שלי, סיפר לחבר בן הרוד מהילדות. "הוא מאומן, למה שאלך להתנחל שרות".

"אהבתי את הבן דוד הזה כל כך כל כך", מתייך קנטור. היתה קנאה ותחרות במשך הילדות. הייתי טוב ממנו בכל התחומים, אבל הייתי מותר לו. כשביל החברות, וככה הוא ממזיר לי. זה ארם מבוגר שמתנהג כך, לא ילד. אתה מבין, הוא זוכר בילדות ואמר לעצמו, אה, הוא היה מאומן, המאומן הזה גבר עלי. ואני נזכר במכתב שכתב הרוד לאבא שלי אחרי שרבו פעם אחת. שתרע לך, כתב הרוד, שהבן שלי לא פחות טוב מהבן שלך. אגב, בן הרוד ניתק קשר לגמרי".

יהודה קנטור, לשעבר רועי, אולי ידעני, בנה של זורה, שאולי ילדה אותו מחוץ לנישואים ונטשה אותו, ואולי לא. הוא, היום אב לבנים, מנסה להסתדר עם סיפור הנטישה הכואב הזה מאו אותה שבת לפני עשרים שנה. לוא היה יודע את האמת היה יכול לסלוח, או לנסות להבין. אבל אמת אין, כרגיל. גם פקידת הסער לא הוסיפה לו פרטים, אפילו סירבה להראות לו את התיק.

האימוץ היה חוקי, נאמר לו, הסאר נסתר. עוד אימוץ שתחילתו במסדרון. ילד שנלקח ממעון הסכ איושר רב לתורים השוכני ילדים, אבל מי יערוב לו שלא נחרכו חיים אחרים. 'אוסר של משפחה אחת לא יכול לבוא על חשבון עוולה למשפחה אחרת', אשר לי יהודה קנטור בשיחתנו האחרונה, ביום שני לפנות בוקר. "כתוב שאני תימני בנה של זורה רועני, אבל אולי לא".

כך או כך, תימנים נמשיכים אליו. 'זורתי שככה בבית חולים והלכתי לבקר אותה. היתה שם משפחה תימנית במחלקה ואיך שאני נכנס הם מסתכלים עלי, ככה בפליאה. הם עלי ואני עליהם, לא מבין את פשר המבטים והפתאום נופל האטימון. מה עושה הכתור התימני הזה אצל היודיה הפולנייה. רדי הוא משלנו. הם חומיניו אתי אליהם הביתה, ישכנו, שוחחנו וגיליתי להם שאני מאומן. היית צריך לדאות. נפלו על צווארי ממש, כמו על בן אובד, נפלו מהרגליים. ידענו מיד שאתה משלנו, אנתנו המשפחה שלך, אנתנו אוהבים אותך, איוה ועם ואהבה הרעיפו עלי".

יהודה קנטור שוחח עם פקידת משרד הרווחה. בתיק האימוץ לא הורשה לו לעיין. אין בו כלום, נאמר לו. ביריו תעורת רישום של משרד הפנים בחזרה ממספרת ה/08562. בתעודה נכתב: 'הננו מאשרים כי ודעני (השם הפרטי שמור במערכת) בן זורה שגולר ביום שמיני לחודש אוקטובר 1950, הנר באופן קבוע בעין שסר ג' נרשם בספר התושבים'. התאריך: 27.11.51.

עין שמי ג' הוא אחד ממנות העולים שהוקמו או ליר קיבוץ עין שמי. יהודה קנטור מבקש באמצעות פרטים אלה למצוא את אמו. כל היודע דבר על מקום הימצאה, או שכרשוחו מידע העשוי לסייע באיתורה, מתבקש לפנות למערכת מוסף 'הארץ'.